

Muhidin Topčagić,
Student Fakulteta islamskih nauka u Sarajevu
Treća nagrada na konkursu Fonda "Bošnjaci" Sarajevo
Gospodaru naš, oslobodi nas krivog straha i krive sigurnosti.

Zima. Sve je pod snijegom. Prošle noći je palo dva pedlja snijega. Svaka pucija u zidu je puna snijega. Grane se lome pod težinom. Kap vode ne bi ni skliznula niz prozore, a već bi se sledila. A nebo je tako plavo i čisto, snijeg tako bijel da oči peku od predugog gledanja. „Zubato“ sunce je stajalo visoko na nebu. Nema više one cike, galame i smijeha djece koja bi se igrala tu na putu pored naše kuće. Sve je bilo pusto. Vladala je prigušena tišina koju bi narušilo tek graktanje vrana.

Ova zima nam se uvukla u kosti, u srca. Kao da je htjela da ukaže na naše pravo stanje. Na stanje naših duša koje poslije rata nisu više iste. Pustoš je vladala našim srcima. Tišina... tuga... tmina... bol... su samo neke od tegoba koje su vladale našim dušama i umovima. Ali najteže nam je padalo što naših voljenih nema tu pored nas. Nema onih koji su naša srca činili veselim. Nestalo je proljeće naših duša. To prelijepo cvijeće što nam je osmijeh mamilo sada se sasušilo... uvehnulo. Uvehnulo je, ali je ostao miris što nas vraća u vrijeme kada smo ih mogli i gledati... i dotaknuti...

Ali, i mi koji smo ih izgubili smo vehnuli, nismo dali da nas bilo ko dotakne, priđe. Najbolje se to vidjelo na ponašanju djeda Amira, našeg prvog komšije. Otkad je ostao bez Ahmeda, ništa više nije isto. S Ahmedom je otišla i vjera, i zdravlje, i nada - govorio bi Amir grcajući kroz suze. Nekada je stalno bio u džamiji, kada bi ezan zaučio, djed Amir bi bio u džamiji. A, sada, nema ga ni na Bajramima.

S njim je živio njegov unuk i snaha, supruga rahmetli Ahmeda. Djed Amir se brinuo o svome unuku, nije dozvoljavao da mu bilo šta nedostaje. Čuvao ga je kao „oči u glavi.“ Nerado se djed Amir prisjećao rata i svega što je proživio u njemu. Njegove male, krvave oči su bile pune tuge, ali i bijesa. Sve bi dao da mu se Ahmed vrati - i svoj život, bilo šta, samo da ga vidi tu pred sobom. Da može da ga dotakne, zagri.

Ali život nas je naučio da rijetko kada bude onako kako smo željeli i planirali. Tako je i život djeda Amira postao još teži kada mu se unuk razbolio. Jedne večeri se samo onesvijestio za stolom i pao u komu. Odvezli smo ga u bolnicu, a čitavim putem djed Amir nije progovarao. Ljekari su utvrdili da je riječ o tumoru. Svi smo bili pogođeni tom viješću. Svi smo briznuli u plač, a djed Amir je samo sjedio u čekaonici kao da i dalje čeka ljekara da dođe. Imao je prazan, dalek pogled. Ljekari su odlučili da ga prije operišu.

Negdje oko ponoći sam otišao kući. Bio sam umoran od svega što se dogodilo tog dana. Pokušao sam zaspati, ali stalno mi je pred oči dolazio djed Amir. Zamišljao sam ga kako i dalje sjedi na stolici u hodniku i gleda u prazno. Mislio sam na malog Ramiza, na njegovu majku. Izgubila je muža, a sad i ovo. S tim mislima sam dočekao i sabah. Klanjao sam i malo prilegao. Uspio sam zaspati. Osvanuo je petak, i ja sam se pripremao za džuma-namaz. Prolazio sam pored kuće djeda Amira. Nikog nije bilo. Namjeravao sam poslije džume otići do bolnice da vidim kako je mali Ramiz. U džamiji su svi pričali o tome šta se desilo prethodne noći, kako je Amir skrhan, uništen. Svu tu priču prekinuo je glas imama koji je počeo izgovarati hutbu na arapskom jeziku. Iznenada je odnekle dopro hladan i oštar zrak. Okrenuo sam se a na vratima je stajao djed Amir. Efendija je malo zašutio, pogledao u djeda i kao da mu je pogledom rekao „Dobro došao.“ Djed je prišao do mene i sjeo.

Efendija je nastavio s govorom. Cijela hutba kao da je bila namijenjena malome Ramizu, njegovoj majci, djedu Amiru. Svi smo slušali efendiju sa suzama u očima. „Vjernik živi između nade i straha.

Kada bi nestalo ili dominiralo jedno od ovoga, životni sklad bi bio narušen. Tada bi ili nestalo nade u Allahovu milost što vodi ka ostavljanu djela, ili bi nam ostala beskrajna i varljiva nada koja bi dala iste posljedice“ – govorio je efendija. Djed je pažljivo slušao i na licu mu se ukazaše suze. Bile su to suze obojene tugom, bolom, strahom, nadom...

Poslije džume sam otišao s djedom u bolnicu. Njegova snaha Amina sjedjela je u hodniku i čekala da ljekari izvedu Ramiza iz operacione sale. Djed sjede pored nje i zagrlji je. Vrata se otvoriše i izađe ljekar, sav u zelenom, s maskom preko lica. Priđe djedu i Amini pa tihim i blagim glasom reče: „Bit će dobro, ako Bog da“.

Te riječi su u tom trenutku odzvanjale u mojoj glavi i srcu. Pogledao sam Aminu, plakala je, ali sada od sreće. A djed... Pogledao sam ga i vidio kako mu se tanke i sasušene usne pomijeraju i izgovaraju zahvalu Allahu. Poslije nekoliko dana, Ramiz je pušten iz bolnice i došao je kući. Djed Amir i Amina su se brinuli o njemu. A komšije su se trudile da pomognu koliko god mogu.

I sada, sedam godina nakon toga, sve izgleda kao da je bilo jučer. Ali sada djed ide u džamiju i to sa svojim unukom. Sav ponosan, veseo i dotjeran. Riječi efendije izgovorene tada urezale su mi se u pamćenje: „Vjernik živi između nade i straha.“ Nakon svega što smo prošli, nakon svega što je ovaj napaćeni narod proživio, ova rečenica treba nas vratiti u život, treba nas naučiti ne smijemo zaboraviti naše voljene, da ne smijemo zaboraviti šta nam se desilo. Jer ako zaboravimo, ostajemo bez nade u milost, bez nade u ponovni susret.